

הגירסה המאושרת

— אבל כרוה ברחובות העיר זה דבר אחר לגמרי —

ברזת המריבה

— נוף עירום בתוך סצנה זה דבר טיבעי —

רמת־גן היא הופיעה במחזה אלמונח ונסעה איתו לפסטיבל עכו. המחזה זכה כפרסים רבים, אבל גם הפעם, שום דבר לא קרה.

★ ★ ★

פ ש לה סוכן? .נשביל מה צריך סוכן בארץ? הרי כולם מכירים את כולם, וכולם רואים את כולם פעם בשבוע, ומה הבעיה לטלפן? יש לי סוכנת לקולנוע. זאת אומרת, אם

„הרי אי־אפשר להראות סצינת מיטה או מיזמוזים כשאתה לבוש במעיל גשם...”

מישהו מחוץ־לארץ בא הנה והוא אינו מכיר את השחקנים. אבל מי הגיע הנה בזמן האחרון?

„איך הגיעה אלי הבימאית גזלי שלז? היא סיפרה על הסרט שהיא רוצה לעשות, וגרי בילו, מבית־צבי, אמר לה שלפי רעתו מירי מתאימה לה. הוא גם נתן לה את הטלפון והיא טילפנה אלי. באה אלי הביתה, הציגה לי את הדמו־יות, והציעה לי את התפקיד, שממש לא נראה לי, של חיפאית בורגנית, מרד־בעת ומשעממת. לא התלהבתי מהד־מות, אבל נורא בא לי שוב לעשות סרט, או הבאתי את החלק שלי לתוך הדמות וקיבלתי משהו שיותר אהבתי, משהו יותר אמיתי, לפי רעתי.

„למה בכלל עשיתי סרטי־סטודנ־טים? נכון שכבוד גדול לא בא מזה, וגם כסף לא מסתובב שם, אבל בשביל שחקן כל סרט הוא כמו שעות־טיסה בשביל טייס. התעשייה קטנה יחסית. תמיד מחפשים פנים חדשות ואם יש הזדמנות לסרט, איזה שלא יהיה, עו־

דניאלה שמי
(המשך בעמוד 42)

מירי ובעלה דויד, עם ילדיה אלה ודן, הסברנו לה שיש לי שני ילדים מתבגרים...

של בן־פורת, פרצה מירי בצחוק ואמרה: „איזו איריאולוגיה? זאת היתה מיפלגה של צימחונים וטיבעונים. אנשים שאכ־לו שקדים ורצו לשבת בכנסת. אני אף מתביישת להגיד שעשיתי את זה בשביל כסף, כי הסכום ששילמו לי אז היה מגוחך. אבל את יודעת איך זה אצלנו, השחקנים. הרצון הזה להופיע כל הזמן, להיחשף לפני הקהל, להיות נאהב, לקבל איזו ביקורת טובה. ובאמת קיבלתי ביקורות נהדרות.

„אינני מטומטמת! את הסרט לא ימכור צילום שלי קוראת את כתבי אפלטון!”

„מה לא נכתב עלי? כל הסופר־טיבים שבעולם. נו, אז מה יצא לי מזה? מישהו הזמין אותי לעשות הצגה טובה? איזה סרט מעניין? בעצם גם בסרט זון נשוי היה אותו הדבר. זה מה שכל־כך נורא כאן. גם אם, סוף־סוף, מזמינים אותך לעשות סרט, וסוף־סוף נתנים לך תפקיד ראשי, ואם במיקרה אתה עושה אותו טוב, וגם מקבל ביקורות מצויינות ואפילו את פרס בינור דוד, ופרס משרד־התעשייה־הומיסחר, אז מה? איזה תיאטרון רפרטוארי, למשל, חושב עליך לרקה? מזמין אותך לעשות אצלו משהו? מה פתאום?

„האמת היא שאחרי זון נשוי ואחרי הביקורות וכינור דוד חשבתי שזו פרי־צת־דרך. אבל זה לא היה כלום. כלומר, מלבד עבודה מעניינת, עמד הפרס על הכווננית וקלטת־זידיאו של הסרט על מדף־הספרים. מעניין אם גם בארצות אחרות זה ככה. בעצם, מה איכפת לי ארצות אחרות? חבל לי שכאן זה כך.”
כארבע השנים האחרונות הופיעה מירי בכמה דרמות לטלוויזיה, כינר־הן מתבן במנהטן, בדידות. בתיאטרון